

Nuit Debout bidelagun beharrean dabil denak ez dezan berdin jarraitu

Pello Zubiria Kamino

@pellozubiria

Parisko Republique plazan sortua, hilabete eta erdi bete ondoren Europa osora zabalduko ote da Nuit Debouten olatua? Frantziako hirietako jende prekario baztertuenekin lotura egitea lortuko du? Sindikatuekin betirako haserretuko da? San Juanetarako ahaztuko den amets geratuko? Zer egin, nondik jo, norengandik ikasi eta zeinen hanka sartzea ez errepikatu, eztabaidan ari dira barruan.

Martxoaren 31n hasi zen, aspaldiko film militante ikusiena den *Merci Patron!*-en zuzendari François Ruffin kazetariak eta *Fakir* astekariak deiturik Paris-ko plaza bat okupatzera, sindikatuak François Hollanderen lan erreformaren kontra antolatutako manifestazio handiaren akaberan. Geroztik Frantziako gertakizun inportanteena suertatu da Nuit Debout, hiriburu askotara zabaldu, Espainiako *indignados* jendearekin eta M-15rekin alderatu dute, hedabide nagusietan azaltzea lortu, sare sozialak sutan jarri, poliziaren eraso itsusiak denen begien aitzinean agerrarazi...

Aurrerantzean Nuit Deboutek egin lezakeenaz edo beharko lukeenaz iritzi ezberdinak jasotzeko, *Fakir*rek berak antolatu zuen eztabaida gau luzea apirilaren 20an Parisko Burtsaren antzinako egoitzan, Frantziako ezkerrean izena duten zenbait pertsonalitate bilduz.

Emmanuel Todd historialariarentzako, baliteke Nuit Debout gauza txikia izatea, baina zerbait orain arteko ezer ezaren erdian. “Begira Occupy Wall Street. Hura gertatuta hilabete batzuetara AEBetan argitaratzen diren inkestetan gazteak Estatuaren eta protekzionismoaren alde bihurtuak ziren. Egia da gaur Bernie Sandersek galdu egin duela Hillary Clintonen aurka, baina ‘sozialismoa’ aldarrikatu du Amerikako Estatu Batuetan eta Occupyk ateratako gaiak gaur kanpainaren parte dira”.

Toddek ukatzen du *bobo* [*pijo, hipster...*] jendearen kontua denik Nuit De-

boutekoa. Gaur adin jakin bateko jendeen artean %40 dira goi diploma baten jabeak, masa dira. Praktikakako *stage*-en errepikatzea, kontratu ustelak, kualifikazio oso handiak dauzkateni pagatzen zaizkien soldata oso txikiak... hori guztia eta fabriken itxiera edo klase apaletako gazteen kontratu prekarioen soka, dena gauza bera da. Bizi-mailaren jaitsiera belaunaldi oso baterako da.

Hona azkenean mobilizazio bat, dio Toddek, 65 urte, azkenean gazteen esku dagoena. “Sufragio unibertsala zaharrek gazteak menperatzeko tresna bilakatu da, zaharrek erabakitzen dute gero haiek ezagutuko ez duten etorkizunaz. Nik borrokatzen dut nire belaunaldia hil dezaten”.

Baina gazteria honen drama da antolatzeari dioten fobia, kezkatzen da Todd. 68ko jendeek *soixantehuitards* frantsesezko argotean, 1968ko maiatz famatuan ibiliak-, deskubritu dituzte indibidualismoaren pozak, baina atzean zeuzkaten beren familiak, taldeetan eskuratutako formakuntza sendoa: Alderdi Komunistan, Elizan, sindikatuetan. Oraingo belaunaldiak, aldiz, dira *“hirurogeitazortzitarra”* ber bi, indibidualista ia ontologikoak. Ez antolatze bo-rondatea ia erlijio bihurtu dute.

“Baina ikaragarria da hori, zeren gazteok baldin balekitez zein neurritaraino dauden antolatuta aurrean dauzkaten tipoak, ugazabak, Estatu, Alderdi Sozialista, bankuak... Makinak dira. Eta orenen buru gizon moderatua izanik,

keynestarra, kapitalismo bezatu baten aldekoa naizen honek, gogoan daukat Leninek irakatsitako hura: ‘Ez da iraultzarik antolaketa gabarik!’”.

“Ez maitemindu zeuen buruez!”

Frederic Lordon ekonomialariak esan die Nuit Deboutekoei, bera baita sustatzaileetarik, ez direla bildu gizarte animazioa egiteko, halako elkarbizitazko elkarrizketa *guay* batzuk. “Hemen gaudela politika egiteko, ez mundu guztiarekin bakea egiteko, ez dugu unanimitate demokratikorik bilatzen”.

Frantziako plazetan, Lordonentzako, ez dira bildu ezer erreibindikatzeko. “Nahi adina manifestazio egin gutxieneko soldata igotzeko, 32 orduak edo gizarte laguntzak zabaltzeko, horrek denak ez du zentzurik izango ez baditugu auzitan jartzen neoliberalismoaren egiturak”.

Harrapaturik finantziazioaren, akziodunen ahalmenaren, librekanbisismoaren, deslokalizazioen eta Europa mailako austeritatearen artean, soldata sistemen aldarrikapen globalek ez daukate aukerarik batera. Sistemaren barruan ez dago alternatibarik, sistema osoa aldatzea da alternatiba. Bi ildo markatu ditu Lordonek.

Batetik, Republique plazako kide bati hitzak hartuta, “hondar aleak” zabaldu denetan, mekanismo guztiak trabatu harea boteaz mekaniketan. Bestetik, ideia indartsuenak azpimarratu eten gabe: elkartasuna, hiri kaskoetako jen-

Alvinet gunetik hartutako argazkian, militanteak batzarrean Paris metropolitanoaren kasik auzo den Saint Deniseko Nuit Debouten. Hedabideek eta sare sozialek arreta nagusiki Parisko Republique plazako bilkurei –eta liskarrei– jartzen dieten arren, Frantziako estatuan hainbat hiri handitara zabaldu dira eguneroko batzarrak, azken asteotan Europan barrena hedatzeko proposamenak ere entzuten direlarik. Lehen urratsa lorturik, mesprezuak gainditurik herritarren artean eztabaida soziala piztea, ondoren egin beharrekoen inguruan dira orain kezkak, zalantzak eta proposamenak.

deen, obreroen eta bazter auzoetako gazteen arteko elkartasuna, “horiek denak indar batean bildutakoan inork ezingo die aurre egin”. Eta sistema berriariki beharra, bankuei espekulazioa galarazi, akziodunen ahalmena mugatu, nazioarteko itun hiltzaileak ezabatu...

Serge Halimi *Le Monde Diplomatique*ko zuzendariak gogoratu die Nuit Deboutekoei Slavoj Zizekek esana Occupy Wall Streetekoei: “Ez maitemindu zeuen buruez. Gustura gaude gu hemen. Baina garrantzitsuena da biharamuna, eguneroko gure bizimodura itzuliko garenekoa: zerbaitek aldatuta aurkituko al dugu?”. Haiek uko egin bazieten ordura arte efikazia erakutsitako estrategia eta taktikei, Halimik proposatzen du alderantzizkoa egitea.

Zer egiten dute aberatsek, gehiago aberasteaz gain? Gero eta hobeto an-

tolatu, pentsamendu guneak, hedabideak... Elitea ondo koordinatuta dago, beren interesen jakitun, mobilizatua, joko eremuaren jabe eta baita bortxa publikoarena ere. Aldiz, aurrean dauzka kristoren elkarte, sindikatu eta partidu pila, nor bere gunea defenditzen, bere berezitasuna, bere autonomia. “Egia, antolatzeak pizten du instituzioek, politikaren profesionalek, botereak, asimilatuak izateko susmoa. Baina aliantzarik gabe, matxinada espontaneoak, ekintzak ezingo du lortu gizartea aldatzerik”.

Lehentasanak aukeratzen hasita, bi proposatu ditu Halimik. El Khomri legea desegitea eta nazioarteko TTIP eta beste itun librekanbistei bidea ixtea. Kasualitatez, biak batera egokitu direnez, Halimik uste du posible dela kontrako aliantzan elkartzea obreroak, ekologistak, nekazariak eta kontsumitzaileak.

“AEBetan udal funtzionarioak eta suhiltzaileak ere elkartu zaizkie. Azkenean denak ohartzen baitira batzuen eskubideak galtzeak laguntzen duela besteek ere galdu ditzaten”.

Ruffin su piztailea bera kezkatuta omen dago, zehazki Parisko Republique plazakoarekin: “Gure asmoa zen herri txikietako supermerkatuetako langilearen hitza helaraztea hiriburuko langabeei bezala Frantzia periferiko ikusezin eta ahaztuan garbiketa eta asistentzia lanetan ari diren emakumeei, eta paradoxa da Nuit Deboutek berriro estaltzen dituela. Halako lurrin antisindikala sumatzen da, sindikatuak ez direlakoan aski gazte, berri eta cool”.

Eta *Fakirren* eskegi dute Podemoseko Pablo Iglesiasen 2014an emandako hitzaldi bat, nondik jo pista bat emateko: “*La pelea por el sentido común*”.

zuri begira

ZINKUNEGI
OPTIKA

Hernani, 23 · 20004 Donostia
T. 943 420 624
info@zinkunegioptika.com
www.zinkunegioptika.com

